

„Higgy méltóságodban!”

SZENT ÁGNES (január 21.)

Ha a név nyelvi gyökereit nézzük, Ágnes azt jelenti: szűzies, tiszta, szemérmes. A szent (*hagiosz*) és tiszta (*agiosz*) görög szavak összefüggnek egymással. A tiszta a szent egyik aspektusa. És így Ágnes a szent, a sértetlen, az eredeti képe, amelyben maga Isten szentsége és dicsősége ragyog fel. Ágnes jelenthet bárányt is. A szentet a képzőművészetben karján báránnyal szokták ábrázolni. Ágnes gyönyörű lány volt, és már kora ifjúságában mártírhalált szenvedett. Így ő a fiatal lányok védőszentje. Az ősegyházban Ágnes nagy népszerűségnek örvendett. Hogy miért olyan kedvelt, azt a legenda meséli el nekünk: A prefektus fia meglátta Ágnest, ahogy az iskolából hazafelé tart. Teljesen elbűvölte őt. De udvarlását Ágnes elutasította. A büszkeségében megsebzett fiú feljelentette Ágnest keresztény hite miatt. A bírónak még sohasem volt ilyen fiatal lánnyal dolga, és úgy gondolta, egy szempillantás alatt végez vele. Ám csalódnia kellett. Egyetlen fenyegetése sem befolyásolta a tizenhárom éves Ágnest. A bíró közölte vele, hogy nyilvános örömházba viteti. De ez sem rázta meg a lányt. A bíró meztelenre vetkőztette, és a bordélyházba küldte. De az Úr olyan erősen megnövesztette haját, hogy az az egész testét befedte. És a bordélyban egy angyal fogadta, aki egy szép öltözetet adott rá. A bíró fia odament barátaival, hogy együtt háljon Ágnessel. Amikor a barátok meglátták a fényt, meghátráltak. A fiú meg akarta érinteni Ágnest, ám holtan esett össze. A bíró kérésére Ágnes imádkozott a halott fiúért, és az valóban feltámadt. Akkor a pogány papok felkelést szerveztek, és azt kiáltották, hogy a boszorkányt meg kell ölni. Bár a bíró meg akarta menteni Ágnest, elfogta a félelem, és nem tett semmit. Egy másik bíró megparancsolta, hogy dobják Ágnest a tűzbe. Ám a tűz kettévált, és nem tudott ártani neki. Akkor a bíró azt parancsolta, döfjék át a torkát törrel, hogy meghaljon. Barátai eltemették holttestét, és őrizték sírját. A nyolcadik napon körtáncot járó lányokat láttak, középen állt Ágnes, karján báránnyal. Szent Ambrus - a „Legenda aurea”-ban - ezekkel a szavakkal méltatta Ágnest egyik prédikációjában: „Isten bízott benne, amikor az emberek még nem bíztak benne.” Nem hiába tisztelik Ágnest a fiatal lányok védőszentjeként. Újra és újra halljuk: korunk egyik legnagyobb problémája a szexuális erőszak, amely elsősorban lányoknak okoz lelki szenvedést. Ágnest is meg akarták gyalázní. Ám ő bízott abban, hogy Isten elküldi angyalát, aki megvédi ettől. Persze ha az újságokba nézünk, azt láthatjuk, hogy Isten sok erőszaknál látszólag egy angyalt sem küldött. De nem szabad a legendát túlságosan felületesen értelmeznünk. A legenda a következőket fogalmazza meg: az angyal ott van minden lány mellett, amellyel is, akit meggyaláztak. Az angyal nem védi meg a meggyalázástól, de ott van vele a meggyalázásban, megőrzi és megvédi méltóságát. A valódi méltóságot senki sem veheti el, még az sem, aki erőszakot tesz. Ha a lányok elmélkednek Szent Ágnes legendáján, növekedhet bennük a bizalom és a belső erő, hogy védekezni tudnak az erőszak követelőzése ellen, hogy nem hagyják magukat

megfélemlíteni olyan emberektől, akik kifelé gyakran oly hatalmasnak tűnnek.

És számíthatnak arra, hogy akkor is, ha kifelé legyőzettek, belül nem törnek össze. Egy angyal vigyáz rájuk. És belső integritásukat senki sem rabolhatja el tőlük. A fényes ruha, amit az angyal Szent Ágnesre vetett, ennek a belső szépségnek és integritásnak a képe.

Az elmélkedés Szent Ágnes legendájáról, ha helyesen értelmezzük, még ma is önbizalommal ajándékozhatja meg a fiatal lányokat. Ez a fiatal nő nem fél az emberektől, akik elítélik és megfenyegetik őt.

Szilárdan áll magában, alapja Krisztusban van. Tizenhárom éve ellenére olyan belső tisztasággal és szilárdsággal rendelkezik, amelyet sok felnőtt nélkülöz. Néha találkozunk fiatal lányokban ilyen tisztasággal. S amikor a legenda az ifjú Ágnest ragyogó fénybe állítja, ebből a fényből beragyog valami minden lányt – és mindannyiunkat.

Ez a fény végül is azt akarja mondani mindannyiunknak: „Sérthetetlen méltósággal rendelkezel. Ezt senki nem veheti el tőled. Az emberek, akik fenyegetnek téged, nem olyan hatalmasok, ahogyan kifelé mutatják. Egy angyal áll melletted, és kitarja fölötted védelmező szárnyát. Méltóságod sérthetetlen. Senki, aki ítéletet mond feletted, semmilyen bíró, semmilyen erőszaktevő, senki, aki fenyeget, szidalmaz vagy megbánt téged, nem veheti el méltóságodat. Olyan tisztaság van benned, amelyet semmi sem homályosíthat el, olyan szentség, amelyet senki sem tud elvenni tőled.”

„Vének, ifjak, gyermekek zengik dicsőségét. Nincs annál dicséretre méltóbb, mint akit csak dicséret illet. Ahány ember, annyi dalnok, kik midőn szólnak, vértanúságát hirdetik. Csodáljátok mindnyájan, hogyan tudott tanúbizonyságot tenni Istenről az, aki koránál fogva még nem tanúskodhatott. Elérte, hogy Isten megbízott benne, amikor az emberek még nem bízhattak ítéletében, mert ami természetfeletti, az a természet Teremtőjétől származik. A vértanúságnak új neme: még gyenge a szenvedésre, de már érett a győzelemre; a harcra még alkalmatlan, de méltó a győzelmi koronára; az erény mestere volt, aki kora szerint nem is tudott volna jó és rossz között ítélni. Egyetlen menyasszony nem siet úgy a menyegzői szobába, ahogy ez a szűz sietett a vesztőhelyre, boldogan, gyors léptekkel.”

„Szent Ágnes az előkelő származás előnyeit lenézve mennyei méltóságra érdemesült; az emberi közösség vágyait megvetve, az örök Király társaságába vettetett; vállalva a dicső halált Krisztus megváltásáért, hozzávált hasonlatossá.”
(Szent Ambrus)

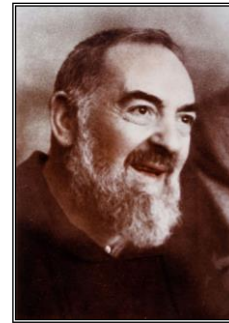
Misztikus önsanyargatás Szent Patrik nevében

Írország északnyugati részén, *Dublintól* körülbelül 250 kilométerre magasodik egy impozáns szent hegy, a 762 méteres **MOUNT CROAGH PATRICK**.

A hegy már az ókorban is szent helynek számított. A keresztény legenda szerint 441-ben Szent Patrik (387-461), Írország védőszentje is felment a hegy csúcsára, és negyven napot töltött ott, imádságba és elmélkedésbe merülve. Remetesége végeztével a hegy tetejéről ledobott egy harangot a mai *Clew-öbölbe*, s ezzel mindörökre elűzte Írország földjéről a káprákat és a démonokat.

Belőlük lettek az öböl apró szigetei. Ehhez a legendához kapcsolódik Szent Patrik széke. A szék alakú sziklaképződmény a csúcsra vezető út mentén található, de akadnak itt más érdekességek is, többek között a neolitikumi művészet értékes emlékei, valamint a hegy lábánál álló kelta erődítmény. Nemrég egy 430 és 890 között épült keresztény kőkápolnát is felfedeztek a hegy tetején. Az évszázadok során a hegy nagy jelentőségű katolikus zarándokhely lett. A misztikus magaslatot napjainkban is évente több mint egymillió zarándok keresi fel. A hívők két-három óras gyaloglás után jutnak fel a hegy csúcsára, ahol a keresztút stációinál imádkoznak, majd bemennek az apró kápolnába, és részt vesznek a mindennap megtartott szentmisén. A bűnbánat és vezeklés útjának egy részét sokan mezítláb vagy térden teszik meg. A július utolsó péntekjén tartott *Garland Friday Trek* és a július utolsó vasárnapján zajló *Reek Sunday Trek*, valamint az augusztus 15-ei Mária mennybevételének ünnepe alkalmából több mint harmincezer zarándok érkezik a hegyre. A zarándoklat a *Murrisk* nevű faluból indul, ahol 1457-ben az Ágoston-rendi szerzetesek apátságát alapították, az épületből azonban mára csupán néhány látványos boltív maradt. A hegyre vezető ösvény elején áll Szent Patrik szobra, amelyet egy *westporti* lelkész állíttatott 1928-ban. Itt a legtöbb zarándok megáll imádkozni. A csúcs felé vezető úton három állomás van. Mindegyiket tábla jelöli; ezeken azt is feltüntették, milyen rítusokat kell elvégezni és milyen imákat kell elmondani, a jó ideje rögzült szabályoknak megfelelően, melyek szerint meghatározott számú Miatyánk, Üdvözlégy és Hiszekegy váltakozik egymással. A hegy lábánál található az első állomás, a *Leacht Benáin*. Itt például a rituálé előírásai szerint hétszer meg kell kerülni a kőrakást, miközben hét Miatyánkot, hét Üdvözlégyet és egy Hiszekegyet kell elimádkozni. A második állomás a hegytetőn van; a híveknek itt térdre kell borulniuk, s az első állomáson elmondott imákat kell elismételniük. Ezután – megint csak térden állva – könyörögniük kell az Úristenhez a hegytetőre épült kápolna mellett, majd tizenötöszer kell körbejárniuk az épületet, miközben tizenöt Miatyánkot és ugyanennyi Üdvözlégyet mondanak el. A hetes számon alapuló imasorozat ismétlődik a szintén a második állomás részét képező „Szent Patrik ágánál” nevezett helyen. A harmadik és egyben utolsó állomáson a hívek hétszer kerülnek meg a „Szűzanya temetőjének” nevezett, körbekerített területet. Ezzel ér véget a komoly erőfeszítést igénylő zarándokút.

„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”

Padre Pio
4/1.

A GYÁSZOLÓ ÚRIEMBER

A San Giovanni Rotondói Kegyelmes Miasszonyunk Hotel ebédlőjének egyik kisebb asztalánál láttam egy feketébe öltözött úriembert, aki nyilvánvalóan gyászolt. Ám az arca sugárzott, mintha hatalmas belső örömet árasztana. Különösnek találtam ezt az ellentétet. A hotelben nem nyílt alkalmam beszélni a férfival, de később, a visszaúton ugyanabban a fülkében ültünk a vonaton. Ahogy az lenni szokott, néhány utas megkérdezte a Foggia-ba felszállókat, hogy Pio atyánál jártak-e. Amikor igennel feleltünk, megkértek, hogy meséljünk az atyáról. A gyászoló úriember egy pillanatig sem habozott, valójában kifejezetten boldognak tűnt, hogy beszélhet Pio atyáról és saját élményeiről. A következő történetet adta elő: - Néhány nappal ezelőtt megölték az egyetlen fiamat, aki alig múlt tizenhat éves. Letaglózott a bánat, és úgy éreztem, soha többé nem szabadulhatok tőle. Vigasztalhatatlan voltam. Egyszer egy barátom mesélt nekem egy bizonyos Pio atyáról, ám akkor nem érdekelt, ki ő. Évekig elhanyagoltam a családomat – a feleségemet, a lányomat és a fiamat –, és egy másik asszonnyal éltem. Az életem kaotikus volt, semmi sem volt szent előttem. És azután egyszer csak váratlanul bekövetkezett a szerencsétlenség! Ott álltam, kétségbeeséstől sújtva, és Pio atya neve tűnt a megváltás egyetlen reménysugarának! Úgy éreztem, hogy talán némi vigaszra találhatok nála – de csakis nála! Nem tudom, hogyan jutottam erre a meggyőződésre. De szinte a rögeszmémé vált, és felszálltam az első, Milánóból délre induló vonatra. Tegnap végre sikerült találkoznom Pio atyával. Letérdeltem előtte, mintha gyónni készülnék – de egyáltalán nem állt szándékomban meggyónni –, és így szóltam hozzá: *Pio atya, megölték az egyetlen fiamat!* – Azért mondtam ezt, mert vigasztaló szavakat vártam tőle. Ám Pio atya szigorúan rám nézett, és csak ennyit kérdezett: - *És ez még nem elég neked?* – Megdöbbenettetek ezek a szavak, és egy pillanat alatt megértettem, amit hosszú évekig nem sikerült megértenem. Magam előtt láttam egész életemet, minden hibájával együtt. – *Mire vársz még?* – kérdezte. Megértettem, mire céloz, és megkérdeztem, hogy meggyóntatna-e. Azóta, súlyos gyászom ellenére én vagyok a legboldogabb ember a világon. Azt reméltem, hogy Pio atya vigaszt és erőt önt belém, de sokkal többet kaptam: teljeséggel megváltoztattott! Most hazamegyek a feleségemhez és a lányomhoz... Nyugodt szívvel térek haza!.....(Madame Katharina Tangari: Történetek Pio atyáról)